

Arrest

nr. 323 585 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE POTTER
Verbondstraat 99
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat S. DE POTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, verzoekt op 11 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Astrakhan. Rond uw achttiende verhuisde u naar Moskou. Daar bekeerde u zich een achttal jaar geleden tot de islam. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

In Moskou leerde u in 2014 of 2015 L. M. kennen. Jullie begonnen een relatie. Na zes maanden kwam u te weten dat L. een relatie had met A. K., een belangrijk man van in de vijftig. Nadat L. K. verliet, wilde K. haar niet laten gaan. K. bleef L. bellen en sms'en.

In 2016 reed u samen met uw vriend S. J. naar huis. Voor uw huis werd u benaderd door politieagenten. Ze zeiden dat er een auto gestolen was en dat u en J. mee moesten komen naar het politiekantoor. U werd ervan op de hoogte gebracht dat jullie ervan verdacht werden de auto gestolen te hebben. Iemand van de politie zei dat het bevel om jullie te arresteren van hoger af kwam. Vervolgens werd u geboeid naar een rechercheur gebracht, onderweg voelde u dat er iets in uw jaszakken gestopt werd. Bij de rechercheur en twee getuigen werden uw jaszakken leeggehaald, ze vonden een mes en een stuk glas. Nadien werden uw vingerafdrukken en het DNA van J. in de auto gevonden.

U bleef in de gevangenis tot uw rechtszaak. Daar bekende u op aanraden van uw advocaten schuld en werd u veroordeeld tot anderhalf jaar celstraf. Na een tijdje vroeg u de voorwaardelijke vrijlating aan. De procedure duurde lang en uiteindelijk werd u twee weken voor het einde van uw straf vervroegd vrijgelaten. Uw vervroegde vrijlating bracht met zich mee dat u acht jaar onder toezicht van de politie stond.

In 2018 verhuisde u samen met L. naar Adygea. Daar had u voor het eerst contact met K. K. belde L. en u nam de telefoon op. U vroeg K. om L. met rust te laten en hij ging hiermee akkoord. Een tijd later werd u door drie mannen opgewacht voor uw huis. Ze vroegen of u J. A. was, u bevestigde. Ze deden u de groeten van K. en een van de mannen sloeg u meteen bewusteloos. Toen u wakker werd ging u naar het ziekenhuis, daar werd vastgesteld dat uw kaak gebroken was. Na het incident kon met de hulp van de wijkagent camerabeelden bekijken. U diende geen klacht in. U besloot Rusland te verlaten en vroeg een visum voor Frankrijk aan.

In februari 2019 verliet u Rusland. U kreeg van uw toezichthouder bij de politie de toestemming om naar Kaliningrad te gaan met de trein. Bij een tussenstop in Vilnius stapte u af en reisde u door naar België, waar u in februari 2019 aankwam. Op 11 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: attest ecologisch fonds, vonnis rechtbank en routeformulier

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen/de door u aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U vreest bij terugkeer naar Rusland represailles door A. K., de voormalige partner van uw vriendin. U vreest dat hij ervoor zal zorgen dat u opgesloten en gedood zult worden (CGVS, p.14).

De door u ingeroepen problemen zijn echter van louter familiale en gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ten eerste beweert u dat K. verantwoordelijk was voor uw veroordeling wegens diefstal in 2016 (CGVS, p.7) en dat het een gefabriceerde zaak was (CGVS, p.6). U baseert zich hiervoor op de verklaring van het hoofd van de cellen bij de politie. Hij zou geïnsinueerd hebben dat de opdracht om u te arresteren van bovenaf kwam. Daaruit besloot u dat het K. was die achter de arrestatie zat. Verder zou K. aan uw vriendin bekend

hebben dat hij achter de hele zaak zat (CGVS, p.7). U baseert zich louter op vermoedens en een vermeend telefoongesprek, dit is onvoldoende om de betrokkenheid van K. aan te tonen.

Bovendien moet vastgesteld worden dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen het vonnis dat u voorlegt en uw verklaringen bij het CGVS en u geenszins aannemelijk maakt dat u het slachtoffer werd van een gefabriceerd proces. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u, voor de autodiefstal, niet eerder in de gevangenis gezeten had en misschien heel lang geleden eens in aanraking kwam met de politie (CGVS, p.10). Uit het vonnis blijkt echter dat u drie jaar voor deze zaak al een celstraf uitzat. Op 28 januari 2013 werd u namelijk tot een jaar celstraf veroordeeld door de rechtbank van Astrachan (doc.2, vertaling bijgevoegd). Ten tweede verklaart u dat u bij de ingang van uw huis benaderd werd door agenten die u meenamen naar het politiekantoor (CGVS, p.7). Volgens het vonnis werden u en J. echter op heterdaad betrapt door de politie (doc.2). Verder bekenden zowel u als uw kompaan J. schuld tijdens het proces. Uit uw relaas blijkt niet dat u gedwongen werd een valse bekentenis af te leggen. U verklaart dat uw advocaten adviseerden dat het beter was schuld te bekennen. De beslissing om te bekennen of niet was aan u, u zegt immers hierover getwijfeld te hebben (CGVS, p.10). Daarbij komt dat uw vingerafdrukken en het DNA van J. in de auto gevonden werden (CGVS, p.7).

Uit bovenstaande volgt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u onterecht veroordeeld werd, noch dat A. K. hiervoor verantwoordelijk was.

Tenslotte voert u aan dat u in het najaar van 2018 aangevallen werd in opdracht van K. (CGVS, p.8). Persoonlijk kwam u een keer in contact met K., wanneer u L. haar telefoon opnam. U beschrijft het gesprek dat u met hem had als goed, zonder irritaties en zonder hoge tonen (CGVS, p.12). K. zou zelfs beloofd hebben uw vriendin met rust te laten. K. was ook niet gewelddadig tegenover uw vriendin (CGVS, p.13). U maakt niet aannemelijk waarom K., korte tijd na een eerder amicaal telefoongesprek, opeens zou overgaan tot drastische fysiek geweld door aanvallers naar uw huis sturen. U zegt dat uw aanvallers u de groeten deden van K. waarna u buiten westen geslagen werd. U brengt geen verdere elementen aan die het aannemelijk zouden kunnen maken dat K. achter de aanval zat. Er moet vastgesteld worden dat u na deze aanval geen bescherming zocht bij de Russische autoriteiten. U zegt dat u de wijkagent belde en hem alles uitlegde, maar een klacht indienen had geen zin. Naar de politie gaan is volgens u tijdsverlies. Maar de wijkagent hielp u wel degelijk om de camerabeelden van de aanval te kunnen bemachtigen (CGVS, p.11). Er kan dan ook verwacht worden dat u ook verdere stappen onderneemt en daadwerkelijk bescherming zoekt.

Wat betreft uw bekering tot de islam geeft u aan dat dit uw leven in Rusland niet in de weg stond (CGVS, p.3).

Wat betreft de oorlog in Oekraïne moet er worden benadrukt dat, indien dit conflict tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de oorlog geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Rusland en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsvername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw activiteit bij het ecologisch fonds wordt niet betwist. Het vonnis dat u voorlegt werd reeds besproken in deze beslissing. Het routeformulier gaat over administratieve verplichtingen na uw vrijlating uit de gevangenis in Rusland en wordt niet betwist door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 21 oktober 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker liet na om binnen de vijftien dagen na de verzending van de nota van de verwerende partij bewaar te uiten tegen de toepassing van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Rusland. In deze benadrukt verzoeker vooreerst dat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende op 11 oktober 2020 en dat, ondanks het feit dat er reeds jarenlang spanningen waren in het land, de situatie dermate is veranderd sedert 24 februari 2022, zijnde het moment van de invasie in Oekraïne door Rusland. Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de socio-economische en humanitaire situatie in Rusland als gevolg van de oorlog met Oekraïne een mogelijke wijziging in zijn individuele situatie zou kunnen betreffen, doch dat op grond van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) redelijkerwijze van hem kon verwacht worden dat hij op eigen initiatief de nodige relevante elementen ter staving van zijn vrees zou hebben aangebracht en dat de commissaris-generaal, los van het voorgaande, op eigen initiatief – op basis van zijn dossier zoals opgesteld voor de invasie van Oekraïne – tot de conclusie is gekomen dat er geen indicaties zijn van elementen dat de oorlog tussen Rusland en Oekraïne een impact zou hebben op zijn persoonlijke situatie, waardoor het voor de verwerende partij niet nodig was om hem opnieuw te horen. Verzoeker is het niet eens met deze redenering omwille van twee redenen. Enerzijds wijst hij op de complexiteit van de Belgische regelgeving en in het bijzonder van de

Vreemdelingenwet, alsook op de taalbarrière, waardoor het aannemelijk is dat hij niet op de hoogte was van de inhoud van de wetbepalingen waarop de verwerende partij zich beroept. Anderzijds meent verzoeker dat de verwerende partij zich redelijkerwijze niet zelf kan beroepen op een actieve houding van zijn kant, als zij zelf pas meer dan drie en een half jaar na het indienen van zijn beschermingsverzoek is overgegaan tot het nemen van een beslissing, zonder in de tussentijd een aanvraag aan hem te richten om desgevallend bijkomende informatie te verschaffen.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verder verwijst hij naar arrest nr. 284 023 van de Raad van 30 januari 2023 waarbij de zaak van een Russische verzoeker werd vernietigd omdat er in die zaak te weinig informatie beschikbaar was over de omstandigheden waarin de mobilisatie zich in Tsjetsjenië ontvouwt. Tevens citeert verzoeker uit een artikel van 22 oktober 2023 op de website van de verwerende partij. Nog volgens verzoeker kan uit internationale nieuwsberichtgeving worden afgeleid dat de oorlog tussen Rusland en Oekraïne nog niet meteen een einde zal kennen en dat, meer nog, er nieuwe mobilisaties zullen worden afgekondigd of gewoon worden uitgevoerd. In deze citeert hij uit een internetartikel van 'Het Parool' van 16 augustus 2024. Voorts benadrukt verzoeker dat hij een relatief jonge man is van vierendertig jaar en dus nog perfect in aanmerking zou kunnen komen voor een eventueel mobilisatieplan van gewone burgers en dat hij zich heeft onttrokken aan de supervisie van justitie naar aanleiding van een veroordeling, waardoor hij bij een terugkeer met zekerheid opgepakt en gesanctioneerd zal worden. Verzoeker voegt hieraan toe dat, gelet op de huidige kennis en informatie omtrent de mobilisatie in Rusland, er minstens een ernstig vermoeden bestaat dat hij de mogelijkheid zal krijgen om, in plaats van een eventuele bijkomende bestraffing te ondergaan, naar het front te gaan als kanonnenvoer. Daarnaast stelt verzoeker, onder verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Rusland, dat moet worden gewezen op de offensieven van Oekraïne op Russisch grondgebied en het algemeen gevaar voor terreur aldaar.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing ter zake uiterst summier en weinigzeggend is en derhalve niet kan worden aangenomen. Hij herhaalt dat de verwerende partij in essentie enkel betoogt dat de enige impact van de socio-economische en humanitaire situatie in Rusland in zijn hoofde niet wordt aangetoond door de elementen uit het dossier zoals aangebracht in 2020 en dat elementen uit de jaren nadien ontbreken. Hij hekelt dat er evenwel nergens uit blijkt dat de verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar het recente (socio-economisch) beleid van Rusland en de impact hiervan op hem, waardoor de bestreden beslissing en het administratief dossier niet toelaten te weten welk beleid thans wordt gevoerd door Rusland en of er geen intentioneel of toerekenbaar verzuim door Rusland voorligt om in het belang van haar burgers de passende socio-economische maatregelen te treffen.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijk verhaal. Te dezen betoogt verzoeker dat hij akkoord is dat zijn relaas geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, maar dat hij meent dat hem, omwille van zijn relaas, wel de subsidiaire bescherming kan worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker hekelt dan ook dat de verwerende partij meent dat zijn relaas niet van aard is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat dit niet gestaafd wordt door elementen dat er wel degelijk kans bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Rusland.

Hij stelt dat in het vorig middelonderdeel het huidige klimaat in Rusland reeds werd toegelicht en dat specifiek ten aanzien van hem bijkomend kan worden opgemerkt dat hij met zekerheid in aanmerking zal komen met de Russische autoriteiten daar hij het land ontvlucht is terwijl hij nog onder toezicht stond. Louter gelet hierop kan, aldus verzoeker, reeds een vrees worden weerhouden dat hij zal blootgesteld worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij benadrukt dat hij bij zijn verzoekschrift het origineel vonnis en een bevestiging van vervolging bij het ontvluchten van toezichtstelling, telkens met een eigen vertaling, voegde.

Verder betoogt verzoeker dat corruptie reeds jaar en dag aanwezig is in Rusland en dat zijn relaas zich ook in die context afspeelde. Hij hekelt dat de verwerende partij stelt dat hij niet kan hardmaken dat K. verantwoordelijk is voor zijn veroordeling en het geweld dat hij onderging. Volgens verzoeker haalde hij immers geloofwaardige elementen aan die niet zonder meer aan de kant kunnen worden geschoven, des te meer daar zijn verklaringen ondersteund worden door stavingstukken. In deze wijst hij op de kopie van het medisch attest dat hij bij zijn verzoekschrift voegde. Hij verduidelijkt dat, conform zijn verklaringen dat hij in het najaar van 2018 werd aangevallen in opdracht van K., uit dit attest blijkt dat conform de medische analyse d.d. 20 oktober 2018 hij een gebroken onderkaak opliep. Verzoeker besluit dat het vast staat dat zijn relaas wel degelijk afdoende gemotiveerd en gestaafd werd en dat hem – gelet op de moeilijke bewijslast voor een verzoeker uit een land met veel corruptie – het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, en dit in tegenstelling tot de gemakkelijk afwijzende houding van de verwerende partij die stelt dat bepaalde zaken verder moeten gestaafd worden zonder aan te geven waarom de door hem aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- bewijs van vervolging bij terugkeer, met eigen vertaling (stuk 3);
- origineel vonnis, met eigen vertaling (stuk 4);
- medisch attest kaakbreuk (stuk 5).

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat *in casu* in de huidige stand van de rechtspleging geen uitspraak wordt gedaan over verzoekers problemen met K., omwille van zijn relatie met L.

3.3.4. Daarentegen gaat de Raad wel in op verzoekers vrees bij terugkeer naar Rusland in het licht van de gewijzigde situatie sinds de inval van Rusland in Oekraïne op 24 februari 2022.

3.3.4.1. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de werkwijze van de verwerende partij bij het onderzoeken van deze vrees niet zorgvuldig en afdoende voorkomt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 11 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij werd op 15 februari 2021 gehoord bij het commissariaat-generaal, zijnde dus voor het uitbreken van de oorlog. De bestreden beslissing werd pas genomen op 30 augustus 2024, drie en een half jaar na het persoonlijk onderhoud.

De commissaris-generaal erkent in de bestreden beslissing dat de inval door Rusland in Oekraïne op 24 februari 2022 een impact kan hebben gehad op de persoonlijke situatie van verzoeker.

In dit verband stelt de verwerende partij enerzijds – onder verwijzing naar artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 – dat indien het conflict (lees: oorlog) tot gevolg heeft dat verzoekers individuele situatie dermate gewijzigd is dat hij hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van hem kan verwacht worden dat hij zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan de commissaris-generaal, maar dat verzoeker sinds (het uitbreken van) de oorlog geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Verder haalt zij aan dat zij tevens heeft onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Rusland en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in verzoekers dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op verzoekers persoonlijke situatie, maar dat zij tot de vaststelling kwam dat er geen zulke indicaties in zijn hoofde aanwezig zijn. Wat dit laatste betreft, maakt de verwerende partij deze gevolgtrekking zonder ook maar de minste bijkomende verduidelijking, laat staan enige bronvermelding. Waar de verwerende partij in haar nota d.d. 21 oktober 2024 stelt dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de COI Focus “*Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*” van 24 oktober 2023 om de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal hieromtrent om te keren, wijst de Raad er in deze op dat in de bestreden beslissing door de verwerende partij geenszins verwezen wordt naar deze COI Focus, noch is deze bij het administratief dossier gevoegd, laat staan dat zij hierover gevolgtrekkingen maakt. In het licht hiervan meende zij tevens dat het niet nodig was om verzoeker opnieuw te horen en dat zij een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van “*de machtsvername*” en zijn persoonlijke situatie en profiel. Het is pas naar aanleiding van onderhavige beroepsprocedure dat de verwerende partij, in haar nota van 21 oktober 2024, als antwoord op het verzoekschrift, enige toelichting geeft waarom zij van mening is dat er in hoofde van verzoeker geen sprake kan zijn van een gegronde vrees bij terugkeer in het licht van de gewijzigde situatie in zijn land van herkomst sinds hij bij het commissariaat-generaal gehoord werd.

Uit de verwijzing in de bestreden beslissing naar “*de machtsovername*”, dat duidelijk geen betrekking heeft op de gewijzigde situatie in Rusland, blijkt dat de verwerende partij deze redenering heeft overgenomen uit haar beslissingen inzake verzoekers om internationale bescherming uit een ander land waar er zich wel een machtsovername voordoet. In deze wenst de Raad te benadrukken dat de inval door Rusland in Oekraïne op 24 februari 2022, en de daarmee gepaard gaande mobilisatie in Rusland van september 2022, algemeen bekende feiten zijn. Een vrees voor Russische mannen van dienstplichtige leeftijd om in dit kader al dan niet officieel gemobiliseerd te worden, los van de vraag of deze gegrond is, is direct gelinkt aan deze situatie, zonder dat hier veel verduidelijking voor nodig is.

Gelet op het voorgaande, in samenhang gezien met het gestelde onder punt 3.3.2. inzake de samenwerkingsplicht, oordeelt de Raad dat de werkwijze van de verwerende partij, waarbij zonder enige inhoudelijke verduidelijking – behoudens het gestelde dat verzoeker zelf geen contact opnam met de commissaris-generaal over zijn vrees in dit verband – in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen elementen kunnen worden afgeleid dat de gewijzigde situatie sinds de inval van Rusland in Oekraïne een nood aan internationale bescherming doet ontstaan in verzoekers hoofde niet zorgvuldig, noch afdoende voorkomt. Zo werd verzoeker omwille van deze redenen niet meer werd gehoord na de inval van Rusland in Oekraïne en werd pas in het kader van de onderhavige beroepsprocedure voor het eerst enige verduidelijking gegeven waarom verzoeker, specifiek om gemobiliseerd te worden, geen gegronde vrees heeft bij terugkeer naar Rusland.

3.3.4.2. Los van het voorgaande oordeelt de Raad dat verzoeker tijdens de administratieve procedure wel degelijk reeds elementen aanhaalde die erop zouden kunnen wijzen dat hij al dan niet officieel zou kunnen worden gemobiliseerd bij terugkeer naar Rusland.

Te dezen is het belangrijk te benadrukken dat de verwerende partij kan gevolgd worden dat uit de algemene informatie, zoals slechts voor het eerst bijgebracht in haar nota d.d. 21 oktober 2024, blijkt dat de officiële mobilisatie sinds oktober 2023 voorbij is. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie bevat geen concrete elementen waaruit blijkt dat een nieuwe officiële mobilisatiecampagne op til is en uit enkel loutere vermoedens in dit verband. Er wordt wel nog stevig ingezet op het aanwerven van contractsoldaten, waarover de verwerende partij terecht stelt dat er bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking niemand wordt gedwongen om een contract te tekenen. Uit de COI Focus “*Russische Federatie – legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie*” van 24 oktober 2023 blijkt dat er wel sprake is van het gedwongen ronselen van gedetineerden. De Raad wijst hierbij op volgende passage uit voormelde COI Focus van 24 oktober 2023 (p. 28): “*Begin augustus 2023 schrijft Gulagu.net, een onafhankelijke organisatie die opkomt voor de rechten van gedetineerden, dat er meldingen zijn van gevangenen die onder dwang geronseld worden om een contract te tekenen bij het leger. Dit zou plaatsvinden op basis van lijsten die opgesteld zijn door het ministerie van Defensie. Familieleden van gevangenen berichten hierover aan onder andere Gulagu.net. Waar er voordien gedetineerden geronseld werden door de militie Wagner gaat het nu om contracten bij Defensie. Volgens onbevestigde berichten worden ze ingelijfd bij de militaire eenheid Shtorm Z die samengesteld wordt uit gedetineerden. Er zijn meldingen van het gedwongen ronselen van gedetineerden in gevangenissen in onder andere de regio's Novosibirsk, Saratov, Lipetsk, Voronezh, Rostov, Tomsk en Nizhegorod.*” Hoewel deze informatie dateert van toen de officiële mobilisatie nog gaande was, kan niet uitgesloten worden dat er ook na het beëindigen van de officiële mobilisatie nog sprake is van dwang bij gedetineerden om als contractsoldaten aan de slag te gaan, te meer daar er na het beëindigen van de officiële mobilisatie eind oktober 2023 maximaal wordt ingezet op het ronselen van contractsoldaten en dat het een feit van algemene bekendheid is dat dit steeds moeilijker verloopt, zoals ook blijkt uit het in het verzoekschrift aangehaalde artikel van ‘Het Parool’ van 16 augustus 2024 en waarnaar de weblink is opgenomen.

In het licht van het voorgaande dient erop te worden gewezen dat, los van de omstandigheden hiervan, kan aangenomen worden dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en na zijn vrijlating onder toezicht stond van de Russische autoriteiten. Dit blijkt uit het vonnis van 5 december 2016 en het “*routeformulier*” van 5 februari 2019 die verzoeker tijdens de administratieve procedure neerlegde (administratief dossier, map documenten, stukken 2-3) en die hij ook nog eens bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 3-4). Uit deze documenten vermag verder te blijken dat verzoeker tijdens de periode dat hij na zijn vrijlating (sinds 12 december 2017) gedurende acht jaar onder toezicht staat gevraagd had om naar Kaliningrad te gaan, dat hij hiertoe de toestemming kreeg, dat hij zich bij aankomst daar moest melden bij de autoriteiten en dat hij ter verantwoording zou worden geroepen bij het schenden van deze voorwaarde. Verzoeker stapte tijdens zijn reis naar Kaliningrad af uit de trein in Vilnius en ontvluchtte zo zijn land van herkomst. Hoewel de verwerende partij gevolgd kan worden waar zij in haar nota stelt dat “*gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk in principe niet als vervolging of ernstige schade kan worden gekwalificeerd*” en het loutere feit dat verzoeker zich dus tegen de voorwaarde van zijn tijdens zijn toezicht toegestane reis naar Kaliningrad onttrok aan de Russische autoriteiten op zich in principe geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming, kan worden aangenomen dat de kans groot is dat verzoeker bij

terugkeer naar Rusland onder het vizier van de Russische autoriteiten zal komen en opnieuw strafrechtelijk vervolgd zal worden, te meer hij nog steeds onder toezicht staat. Het valt, gelet op de door de beide partijen bijgebrachte algemene informatie, redelijkerwijze niet uit te sluiten dat verzoeker in deze context gedwongen zal worden zich als contractsoldaat bij het Russische leger te voegen. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de verwerende partij dit heeft onderzocht.

3.3.5. Gelet op het geheel aan vaststellingen in wat voorafgaat, alsook de elementen die verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting, besluit de Raad dat het door de verwerende partij verrichte onderzoek naar verzoekers vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, en dan specifiek om al dan niet officieel gemobiliseerd te worden, niet zorgvuldig, noch afdoende is. De vaststellingen die hierboven werden gemaakt leiden immers tot de conclusie dat er teveel onduidelijkheden en elementen zijn die onderbelicht en/of (nog) niet onderzocht werden. Een verder en gedegen onderzoek en globale en toekomstige beoordeling, waarbij rekening wordt gehouden met de voormelde vaststellingen, alsook verzoekers specifiek profiel als bekeerde moslim, en waarbij verzoeker opnieuw wordt gehoord, dringt zich dan ook op.

Op basis van de elementen in het dossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS